

Warszawa, 11 kwiecień 2018 r.

**GŁÓWNY INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO**

DOA.7210.104.2017.KKL

DECYZJA

Na podstawie art. 156 § 1 w zw. z art. 157 § 1 i art. 158 § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (tekst jednolity - Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.), po wszczęciu, na wniosek Pana Michała Stokowskiego, reprezentowanego przez Zbigniewa Gelzoka, postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody Mazowieckiego z 21 czerwca 2017 r., Nr 78/P/2017, znak: WI-P.7840.29.20.2017.BW, w przedmiocie udzielenia pozwolenia na budowę,

odmawiam stwierdzenia nieważności ww. decyzji Wojewody Mazowieckiego.

UZASADNIENIE

Decyzją z 21 czerwca 2017 r., Nr 78/P/2017, znak: WI-P.7840.29.20.2017.BW, Wojewoda Mazowiecki utrzymał w mocy decyzję Starosty Warszawskiego Zachodniego z 19 kwietnia 2017 r., Nr 185/2017, znak: AB.6740.34.2017.MO, zatwierdzającą projekt budowlany i udzielającą P4 Sp. z o.o. pozwolenia na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej na działce nr ew. 1/17 w miejscowości Hornówek, gmina Izabelin.

Podaniem z 27 czerwca 2017 r., Pana Michał Stokowski, reprezentowany przez Zbigniewa Gelzoka, złożył wniosek o stwierdzenie nieważności ww. decyzji Wojewody Mazowieckiego z 21 czerwca 2017 r., Nr 78/P/2017, znak: WI-P.7840.29.20.2017.BW.

W związku z powyższym, pismem z 29 września 2017 r., znak: DOA.7210.104.2017.KKL, Główny Urząd Nadzoru Budowlanego zawiadomił strony o wszczęciu, na wniosek Pana Michała Stokowskiego, postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności ww. decyzji Wojewody Mazowieckiego z 21 czerwca 2017 r., Nr 78/P/2017, znak: WI-P.7840.29.20.2017.BW.

Po rozpatrzeniu powyższego wniosku oraz przeanalizowaniu akt sprawy, Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego stwierdza, co następuje.

Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności rozstrzygnięcia stanowi wyjątek od przyjętej przez ustawodawcę w art. 16 § 1 k.p.a. zasady trwałości ostatecznych decyzji administracyjnych. Stwierdzenie nieważności decyzji, będące jednym z trybów godzących w zasadę trwałości decyzji administracyjnej, jest instytucją szczególną, stąd też zaistnienie przesłanki powodującej stwierdzenie nieważności decyzji musi być oczywiste. Do stwierdzenia nieważności decyzji lub postanowienia może dojść wyłącznie w przypadku stwierdzenia istnienia którejkolwiek z przesłanek zawartych w art. 156 § 1 k.p.a. Postępowanie nieważnościowe jest postępowaniem administracyjnym ograniczonym do oceny legalności decyzji w aspekcie stanu prawnego i faktycznego istniejącego w dacie jej wydania. Organ nie orzeka zatem co do istoty sprawy rozstrzygniętej w badanej decyzji, lecz jako organ kasacyjny w oparciu o zebrany materiał dowodowy.

Analiza akt sprawy wykazała, że sporna inwestycja obejmuje budowę stacji bazowej telefonii komórkowej, składającej się ze stalowej wieży kratowej BOT-E3/48 o wysokości 49,95 m, anten sektorowych, anten radioliniowych oraz urządzeń towarzyszących na działce nr ew. 1/7, obręb Izabelin-Hornówek, gmina Izabelin.

Zgodnie z art. 32 ust. 4 pkt 2 ustawy z 7 lipca 1994 r. *Prawo budowlane* (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 290 z późn. zm. - według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji), pozwolenie na budowę może być wydane wyłącznie temu, kto złożył oświadczenie, pod rygorem odpowiedzialności karnej, o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane. Stosownie zaś do treści przepisu art. 33 ust. 2 pkt 2 Prawa budowlanego, powyższy dokument inwestor winien dołączyć do wniosku o pozwolenie na budowę.

Jak wynika z akt sprawy, inwestor - P4 Sp. z o.o. - do wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę, załączył oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością (działka nr ew. 1/17 w miejscowości Hornówek, gmina Izabelin) na cele budowlane.

Tym samym w analizowanym przypadku nie naruszono rażąco wymagań ustanowionych ww. przepisami art. 32 ust. 4 pkt 2 oraz art. 33 ust. 2 pkt 2 Prawa budowlanego.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 pkt 1 i 2 Prawa budowlanego, przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę lub odrębnej decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego właściwy organ sprawdza zgodność projektu budowlanego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania, a także wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, jak również zgodność projektu zagospodarowania działki lub terenu z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi.

Jak wynika z akt sprawy, działka nr ew. 1/17 objęta była zakresem obowiązywania uchwały Rady Gminy Izabelin z 7 listopada 2001 r., Nr XLIV/285/2001, w sprawie zatwierdzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego we wsi Truskaw oraz wsi Hornówek „część B”. Obszar, na którym znajduje się działka inwestycyjna nr ew. 1/17, w ww. planie miejscowym oznaczony był symbolem ZC (tereny usług publicznych - adaptacja istniejącego cmentarza oraz jego powiększenie). Ustalenia ww. planu miejscowego nie precyzują kwestii dopuszczalności lokalizacji inwestycji z zakresu łączności publicznej w rodzaju stacji bazowej telefonii komórkowej. Jedynie w § 7 ust. 4 wskazano, że taka lokalizacja jest dopuszczalna „pod warunkiem, że ewentualna uciążliwość nie będzie wykraczać poza granice lokalizacji”.

Zauważyć należy, że zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy z 7 maja 2010 r. o *wspieraniu rozwoju usług sieci telekomunikacyjnych* (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 1537 ze zm.), plan miejscowy nie może ustanawiać zakazów, a przyjmowane w nim rozwiązania nie mogą uniemożliwiać lokalizowania inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej. Z kolei ust. 2 cyt. przepisu stanowi, że jeżeli lokalizacja inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej nie jest umieszczona w planie miejscowym, dopuszcza się jej lokalizowanie, jeżeli nie jest to sprzeczne z określonym w planie przeznaczeniem terenu ani nie narusza ustanowionych w planie zakazów lub ograniczeń. Przeznaczenie terenu na cele zabudowy wielorodzinnej, rolnicze, leśne, usługowe lub produkcyjne nie jest sprzeczne z lokalizacją inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, a przeznaczenie terenu na cele zabudowy jednorodzinnej nie jest sprzeczne z lokalizacją infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu. W orzecznictwie sądowo-administracyjnym wskazano, że ustalenia obowiązującego planu miejscowego muszą być wykładane tak, aby usuwać zakazy i przeszkody w lokalizowaniu inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej. Skoro w świetle tych przepisów plan

miejscowy nie może ustanawiać zakazów w lokalizowaniu tego rodzaju inwestycji i nie może zawierać rozwiązań uniemożliwiających lokalizowania takich inwestycji, to tym bardziej takich zakazów i przeszkód nie można wyprowadzać z niejasnych postanowień planu lub też w ogóle braku takich postanowień (por. wyrok NSA z 29 grudnia 2015 r., sygn. akt II OSK 1020/14). Tym samym należało uznać, że lokalizacja spornej inwestycji nie narusza rażąco ustaleń ww. planu miejscowego w zakresie przeznaczenia terenu.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 71 ust. 2 ustawy z 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 353 ze zm. – według stanu na dzień wydania kontrolowanej decyzji), uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Stosownie do § 2 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r. *w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko* (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 71), do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 2 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 100 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 5 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 20 000 W

- przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna.

Natomiast zgodnie z unormowaniem § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia z 9 listopada 2010 r. do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko zalicza się instalacje radiokomunikacyjne, radionawigacyjne i radiolokacyjne, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 7, z wyłączeniem radiolinii, emitujące pola elektromagnetyczne o częstotliwościach od 0,03 MHz do 300 000 MHz, w których równoważna moc promieniowana izotropowo wyznaczona dla pojedynczej anteny wynosi nie mniej niż:

- a) 15 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 5 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- b) 100 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 20 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- c) 500 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 40 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,
- d) 1 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 70 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

e) 2 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 150 m i nie mniejszej niż 100 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

f) 5 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 200 m i nie mniejszej niż 150 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny,

g) 10 000 W, a miejsca dostępne dla ludności znajdują się w odległości nie większej niż 300 m i nie mniejszej niż 200 m od środka elektrycznego, w osi głównej wiązki promieniowania tej anteny

- przy czym równoważną moc promieniowaną izotropowo wyznacza się dla pojedynczej anteny także w przypadku, gdy na terenie tego samego zakładu lub obiektu znajduje się realizowana lub zrealizowana inna instalacja radiokomunikacyjna, radionawigacyjna lub radiolokacyjna.

Jednocześnie przez „miejsca dostępne dla ludności” należy rozumieć nie tylko miejsca, w których wzniesiono już legalnie budynki z przeznaczeniem na pobyt ludzi, ale również miejsca, w których te budynki mogą być wznoszone zgodnie z wymogami obowiązujących przepisów (por. wyrok NSA z 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 104/13, wyrok NSA z 28 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1193/12, wyrok NSA z 20 listopada 2013 r., sygn. akt II OSK 1421/12, wyrok NSA z 25 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1485/10, wyrok NSA z 31 maja 2010 r., sygn. akt II OSK 719/09). Innymi słowy, „miejsca dostępne dla ludności”, to miejsca na których może choćby potencjalnie powstać zabudowa zgodnie z przepisami obowiązującego prawa, w tym ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Jak wynika z akt sprawy, do wniosku o pozwolenie na budowę spornego przedsięwzięcia – obejmującego swym zakresem realizację anten sektorowych – dołączono „Kwalifikację instalacji radiokomunikacyjnej pod względem oddziaływania na środowisko”. Z powyższego dokumentu wynika, że w ramach spornej inwestycji przewiduje się instalację:

1. anteny sektorowej U211/L211, L261, G181/L181 w sektorze o azymucie 10°, o mocy EIRP 9442,64 W;
2. anteny sektorowej L081, G091/U091 w sektorze o azymucie 70°, o mocy EIRP 3881,33 W;
3. anteny sektorowej U213/L213, L263, G183/L1183 w sektorze o azymucie 120°, o mocy EIRP 9442,64 W;
4. anteny sektorowej L084, G094/U094 w sektorze o azymucie 180°, o mocy EIRP 3881,33 W
5. anteny sektorowej L085 w sektorze o azymucie 300°, o mocy EIRP 1085,43 W;
6. anteny sektorowej G185/L185 w sektorze o azymucie 300°, o mocy EIRP 7296,25 W;
7. anteny sektorowej G095/U095 w sektorze o azymucie 300°, o mocy EIRP 637,53 W;
8. anteny sektorowej U215/L215 w sektorze o azymucie 300°, o mocy EIRP 5300,29 W.

Z ww. „Kwalifikacji (...)” (Rys. 2 „Rzut pionowy osi głównej wiązki promieniowania (...) - s. 72) wynika, że przy ukierunkowaniu anteny sektorowej na azymut 10° i jej maksymalnym pochyleniu - tilt 10°, oś główna wiązki promieniowania w odległości 200 m od anteny będzie przechodzić na najniższej wysokości 12,2 m.

Z kolei przy ukierunkowaniu anteny sektorowej na azymut 70° i jej maksymalnym pochyleniu - tilt 10°, oś główna wiązki promieniowania w odległości 150 m od anteny

będzie przechodzić na najniższej wysokości 21 m (Rys. 3 „Rzut pionowy osi głównej wiązki promieniowania (...) - s. 73).

Natomiast przy ukierunkowaniu anteny sektorowej na azymut 120° i jej maksymalnym pochyleniu - tilt 10° , oś główna wiązki promieniowania w odległości 200 m od anteny będzie przechodzić na najniższej wysokości 12,2 m (Rys. 4 „Rzut pionowy osi głównej wiązki promieniowania (...) - s. 74).

Również przy ukierunkowaniu anteny sektorowej na azymut 180° i jej maksymalnym pochyleniu - tilt 10° , oś główna wiązki promieniowania w odległości 150 m od anteny będzie przechodzić na najniższej wysokości 22,8 m (Rys. 5 „Rzut pionowy osi głównej wiązki promieniowania (...) - s. 75).

Ponadto przy ukierunkowaniu trzech anten sektorowych na azymut 300° i ich maksymalnym pochyleniu - tilt 14° , 14° i 6° , oś główna wiązki promieniowania w odległości odpowiednio 40 m, 70 m i 200 m od anten będzie przechodzić na najniższej wysokości odpowiednio 37,8 m, 30,5 m oraz 27,8 m.

Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że zgodnie z postanowieniami ww. uchwały Rady Gminy Izabelin z 29 września 1999 r., Nr XLVI/79/99, oraz uchwały Rady Gminy Izabelin z 7 listopada 2001 r., Nr XLIV/286/2001, w sprawie zatwierdzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego we wsi Truskaw oraz wsi Hornówek „część C”, obszary, nad którymi przechodzą osie główne wiązek promieniowania anteny sektorowej skierowanej na azymut 10° oraz 180° , oznaczone są symbolem ME/RL (tereny zabudowy mieszkaniowej na działkach leśnych), dla którego, zgodnie z § 10 ust. 2 pkt 4 ww. planu miejscowego, ustalono maksymalną wysokość zabudowy na 10,5 m. Tym samym osie główne wiązek promieniowania w odległości odpowiednio 200 m oraz 150 m od anteny będą przechodzić na wysokościach wyższych niż dopuszczalna w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego maksymalna wysokość zabudowy, z uwzględnieniem wymogów związanych z geometrią dachu.

Zgodnie zaś z postanowieniami uchwały Rady Gminy Izabelin z 29 września 1999 r., Nr XLVI/79/99, w sprawie zatwierdzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu położonego we wsi Truskaw oraz wsi Hornówek „część A”, oraz ww. Rady Gminy Izabelin z 29 września 1999 r., Nr XLVI/79/99, obszary, nad którymi przechodzi oś główna wiązek promieniowania anten skierowanych na azymut 300° , oznaczone są symbolami:

- ME/RL (tereny zabudowy mieszkaniowej na działkach leśnych), dla którego, zgodnie z § 10 ust. 2 pkt 4 ww. planu miejscowego, ustalono maksymalną wysokość zabudowy na 10,5 m - w przypadku anteny skierowanej G185/L185 o mocy EIRP 7296,25 W. Tym samym oś główna wiązki promieniowania w odległości 150 m od anteny będzie przechodzić na wysokościach wyższych niż dopuszczalna w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego maksymalna wysokość zabudowy, z uwzględnieniem wymogów związanych z geometrią dachu;
- RL (tereny leśne), dla którego, zgodnie z § 13 ust. 3 ww. planu miejscowego, ustalono zakaz zabudowy - w przypadku anten sektorowych G095/U095 o mocy EIRP 637,53 W, oraz U215/L215 o mocy EIRP 5300,29 W.

Ponadto zgodnie z postanowieniami uchwały Rady Gminy Izabelin z 26 lutego 2003 r., Nr V/25/2003, w sprawie zatwierdzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenu wsi Hornówek obszar, nad którym przechodzi oś główna wiązek promieniowania anteny skierowanej na azymut 70° , oznaczony jest symbolem A2-RL (teren leśny bez prawa zabudowy).

Jednocześnie zgodnie z postanowieniami ww. uchwały Rady Gminy Izabelin z 26 lutego 2003 r., Nr V/25/2003, obszar, nad którym przechodzi oś główna wiązek promieniowania

anteny skierowanej na azymut 120°, oznaczony jest symbolem A12-MN (teren projektowanej zabudowy mieszkaniowej ekstensywnej jednorodzinnej na działkach leśnych), dla którego, zgodnie z § 44 ust. 14 ww. planu miejscowego, ustalono maksymalną wysokość zabudowy na 10,5 m. Tym samym oś główna wiązki promieniowania w odległości 200 m od anteny będzie przechodzić na wysokościach wyższych niż dopuszczalna w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego maksymalna wysokość zabudowy, z uwzględnieniem wymogów związanych z geometrią dachu.

Omawiana inwestycja nie należy więc do katalogu przedsięwzięć wymienionych w przepisach § 2 ust. 1 oraz § 3 ust. 1 ww. rozporządzenia w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko.

Ponieważ sporna inwestycja nie należy do żadnej z dwóch grup przedsięwzięć wymagających przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko zarzut dotyczący konieczności dokonania oceny oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na środowisko jest niezasadny.

GINB nie umknął fakt, że zarówno organ stopnia podstawowego, jak i organ wojewódzki w uzasadnieniu swych decyzji przywołał błędne (sprzeczne z danymi wynikającymi z projektu budowlanego oraz ww. „Kwalifikacji...”) parametry przedmiotowej inwestycji. Dotyczy to zarówno azymutów, na które skierowano anteny sektorowe, jak i określenia wysokości, na których przebiegają osie główne wiązki promieniowania tych anten. Tym niemniej należy wskazać, że integralną częścią decyzji o pozwoleniu na budowę jest zatwierdzony nią projekt budowlany. Jakkolwiek GINB nie podziela motywów i sposobu uzasadnienia rozstrzygnięcia obydwu kontrolowanych rozstrzygnięć, to jednak biorąc pod uwagę przedstawione wyżej okoliczności, należało stwierdzić, że nie naruszają one prawa w sposób rażący. Tym samym należy stwierdzić, że kontrolowane decyzje, mimo błędnego uzasadnienia, odpowiadają prawu.

Wobec powyższego kontrolowana decyzja nie narusza rażąco art. 35 ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego w zw. z art. 71 ust. 2 ww. ustawy z 3 października 2008 r. oraz § 2 ust. 1 pkt 7 i § 3 ust. 1 pkt 8 ww. rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 2010 r.

Należy dodać, że pismem z 9 września 2016 r., znak: 762/16/WL, Szef Służby Ruchu Lotniczego Sił Zbrojnych RP uzgodniło lokalizację przedmiotowej stacji bazowej.

Ponadto projektowana inwestycja nie narusza rażąco warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, o których mowa w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z 12 kwietnia 2002 r. *w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie* (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1422), oraz określonych w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z 26 października 2005 r. *w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie* (Dz. U. z 2005 r. Nr 219, poz. 1864 ze zm.).

Wskazać należy, że projekt budowlany został sporządzony i sprawdzony przez osoby posiadające wymagane uprawnienia budowlane.

Analiza akt sprawy wykazała, że decyzja Wojewody Mazowieckiego z 21 czerwca 2017 r., Nr 78/P/2017, znak: WI-P.7840.29.20.2017.BW, nie jest obarczona żadną z wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a., tj. decyzja nie została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości, bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem przepisów obowiązujących w dniu jej wydania, w tym przepisów ustawy Prawo budowlane oraz aktów wykonawczych. Ponadto decyzja nie dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną; nie została skierowana do osoby nie będącej stroną w sprawie; nie była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność nie miała

charakteru trwałego, w razie jej wykonania nie wywołałaby czynu zagrożonego karą oraz nie zawiera wady powodującej jej nieważność z mocy prawa.

Mając na uwadze powyższe, należało odmówić stwierdzenia nieważności ww. decyzji Wojewody Mazowieckiego z 21 czerwca 2017 r., Nr 78/P/2017, znak: WI-P.7840.29.20.2017.BW.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w sentencji.

Strona niezadowolona z niniejszej decyzji może zwrócić się do Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego 00-926 Warszawa, ul. Krucza 38/42 z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

Strona, która nie chce skorzystać z prawa złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, może wnieść na niniejszą decyzję skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego. Wpis od skargi wynosi 200 zł. Strona może złożyć do Sądu wnioski o przyznanie prawa pomocy obejmującego m.in. zwolnienie od kosztów sądowych.

Strona może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Oświadczenie w tym przedmiocie należy wnieść do Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w trakcie biegu terminu na wniesienie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Z dniem doręczenia Głównemu Inspektorowi Nadzoru Budowlanego oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja stanie się ostateczna i prawomocna, co oznacza, że nie będzie względem niej przysługiwał środek zaskarżenia w postaci wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy lub skargi do sądu administracyjnego.

Z upoważnienia
GŁÓWNEGO INSPEKTORA NADZORU BUDOWLANEGO
DYREKTOR DEPARTAMENTU ORZECZNICTWA ADMINISTRACJI
ARCHITEKTONICZNO – BUDOWLANEJ

Daniel Biegalski

Otrzymują:

1. Pan Zbigniew Gelzok - pełnomocnik Pana Michała Stokowskiego - ul. Bracka 16A, 44-251 Rybnik (ePUAP);
 2. Pani Patrycja Balcarek - pełnomocnik P4 Sp. z o.o., ul. Topolowa 26/26, 41-303 Dąbrowa Górnicza;
 3. Gmina Izabelin, ul. 3 Maja 43, 05-080 Izabelin;
 4. Parafia Rzymskokatolicka Św. Franciszka z Asyżu w Izabelinie, ul. 3 Maja 83, 05-080 Izabelin;
 5. Kampinoski Park Narodowy, ul. Tetmajera 38, 05-080 Izabelin;
 6. Pani Teresa Krasowska;
 7. Pan Andrzej Krasowski;
- adresy w odrębnym rozdzielniku w aktach sprawy;
8. a.a.

Do wiadomości:

1. Mazowiecki Urząd Wojewódzki, Pl. Bankowy 3,5, 00-950 Warszawa;
2. Starostwo Powiatu Warszawskiego Zachodniego, ul. Poznańska 129/133, 05-850 Ożarów Mazowiecki;
3. PINB ul. Poznańska 129/133, 05-850 Ożarów Mazowiecki;
4. WSA w Warszawie (ds. sygn. akt VII SA/Wa 1671/17);
5. Sekretariat.

Rozdzielnik do sprawy DOA.7210.104.2017:

1. Pan Zbigniew Gelzok - pełnomocnik Pana Michała Stokowskiego - ul. Bracka 16A, 44-251 Rybnik (ePUAP);
2. Pani Patrycja Balcarek - pełnomocnik P4 Sp. z o.o., ul. Topolowa 26/26, 41-303 Dąbrowa Górnicza;
3. Gmina Izabelin, ul. 3 Maja 43, 05-080 Izabelin;
4. Parafia Rzymskokatolicka Św. Franciszka z Asyżu w Izabelinie, ul. 3 Maja 83, 05-080 Izabelin;
5. Kampinoski Park Narodowy, ul. Tetmajera 38, 05-080 Izabelin;
6. Pani Teresa Krasowska, ul. 3 Maja 41, 05-080 Izabelin;
7. Pan Andrzej Krasowski, ul. 3 Maja 41, 05-080 Izabelin.